

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **Z. P.**, zast. JUDr. Ing. Ivanem Pavelkou, Ph.D., advokátem, se sídlem T. G. Masaryka 1281, Zlín, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2023, č. j. MPSV-2023/29225-924/3, o kasační stížnosti žalobkyně proti výrokům I. a II. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 9. 2024, č. j. 32 A 9/2023-100,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Ing. Ivanu Pavelkovi, Ph.D., advokátu, se sídlem T. G. Masaryka 1281, Zlín, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši celkem **1.573 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do dvou měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

Odůvodnění:

[1] Úřad práce České republiky, krajská pobočka ve Zlíně, rozhodnutím ze dne 21. 12. 2022, č. j. 388764/22/ZL, k námitkám proti oznámení ze dne 10. 11. 2022, č. j. 343129/22/ZL, přiznal žalobkyni dávku příspěvek na bydlení ve výši 477 Kč měsíčně za období od 1. 10. 2022. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí úřadu práce zamítl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[2] Krajský soud v Brně nadepsaným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Uvedl, že sporná je otázka výše příspěvku na bydlení pro žalobkyni v rozhodném období. Shrnul výpočet výše dávky žalovaným a shledal jej souladným s příslušnými ustanoveními zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. Pokud žalobkyně brojila proti tomu, že správní orgány používaly ve vztahu k ní pojmy společně posuzované osoby a rodina, podotkl krajský soud, že se jedná o zákonné legislativní zkratky, které nemají žádný vztah ke skutečnému rodinnému stavu žalobkyně. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že byla posuzována jako samostatně žijící osoba a nebyly s ní

posuzovány další osoby. Krajský soud rovněž ze spisu nezjistil, že by v řízení před správními orgány docházelo k podvodům, machinacím či jiným nezákonnostem.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost. Uvedla, že ji podává v rozsahu výroků I. a II. napadeného rozsudku (kterými bylo rozhodnuto o zamítnutí žaloby a o náhradě nákladů řízení). Uvedla, že z rozhodnutí žalovaného, a tudíž ani z rozsudku

krajského soudu, není zřejmé, zda stěžovatelka byla posuzována jako samostatně žijící osoba nebo jako rodina. Z tohoto důvodu byla výše dávky chybně vypočítána. Dále krajský soud nezohlednil manipulace správních orgánů s rodným číslem stěžovatelky v minulosti a rovněž v písemnostech ve spisu bylo uváděno chybně její bydliště. Rovněž se ve spise chybně uvádí, že stěžovatelka je vdova. Krajský soud se dále nezabýval námitkami stěžovatelky, že na ní správní orgány páchaly podvody, poškozovaly ji, jsou jí neoprávněně prováděny srážky z důchodu, je šikanována a diskriminována. Proto je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Stěžovatelka ke kasační stížnosti připojila obsáhlé přílohy, které mají dokumentovat údajné trestné činy páchané na ní úředníky a soudci již 14 let.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Před zahájením meritorního přezkumu věci se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne pro nepřijatelnost kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (což je také nyní projednávaná věc), pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[6] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[7] Stěžovatelka především namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jestliže neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti dle § 54 odst. 2 s. ř. s., nebo také, nelze-li z rozsudku rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy, chybí-li věcný a obsahový soulad

pokračování

výrokové část napadeného rozsudku a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž správní soud založil právní hodnocení v souzené věci (srov. například rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, nebo ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007-60). Tyto vady napadený rozsudek nevykazuje.

[8] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou pak podle ustálené judikatury NSS zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[9] Napadený rozsudek i výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti vyhovuje. Krajský soud v napadeném rozsudku popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, přdestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že nesouhlas stěžovatelky se závěry krajského soudu a s rozsahem a způsobem odůvodnění nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[10] Krajský soud se navzdory názoru stěžovatelky neopomenul vyjádřit ani k jejím obsáhlým a početným podáním, v nichž dovozovala trestnou činnost či „mafiašské praktiky“ správních orgánů, respektive i různých jiných státních orgánů. Učinil tak shrnujícím způsobem v bodě 30 napadeného rozsudku, přičemž toto stručné vypořádání považuje Nejvyšší správní soud za zcela adekvátní. Krajský soud rovněž zcela jednoznačně a v souladu s obsahem rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vysvětlil, že pro účely výpočtu dávky byla stěžovatelka posuzována jako samostatně žijící osoba, tj. bez zohlednění dalších společně posuzovaných osob. To, že správní orgány použily pojem rodina, bylo z důvodu zákonného vymezení tohoto pojmu v § 7 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře jako *oprávněná osoba a společně s ní posuzované osoby, a není-li těchto osob, považuje se za rodinu sama oprávněná osoba*. Stěžovatelka takto nemohla být uvedena v omyl ani správními orgány, ani krajským soudem. Jiné konkrétní námitky proti způsobu výpočtu výše příspěvku na bydlení stěžovatelka v žalobě neuplatnila.

[11] Pokud stěžovatelka dále pokazuje na údajné nesprávnosti obsažené ve správním spise (aniž by bylo konkretizováno, na kterém z dokumentů (uvedení jiného rodného čísla či bydliště stěžovatelky, resp. údaje, že je vdova), Nejvyšší správní soud poznamenává, že takovéto nesprávné údaje ve spisu nenalezl. I pokud by se tam ovšem nacházely, stěžovatelka nijak nevysvětlila a ani Nejvyšší správní soud nespatřuje žádnou možnost, jak by případné uvedení takových nesprávných údajů mohlo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Pouze nad rámec potřebného odůvodnění je tedy možno odkázat na judikaturu

zdejšího soudu, podle níž důvodnost žaloby mohou založit pouze takové vady řízení před správním orgánem, které mohou mít vliv na jeho zákonnost. Naopak zcela bez relevance jsou taková případná pochybení správních orgánů před vydáním rozhodnutí, která obsah přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu ovlivnit nemohla (srov. např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 Afs 102/2005-65, nebo ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39).

[12] Na základě výše uvedeného neshledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu v rozporu se stávající judikaturou správních soudů, ani nenalezl jiný důvod zakládající přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., a proto stížnost odmítl jako nepřijatelnou.

[13] Jelikož stěžovatelka neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovaný ze zákona nemá ve věcech sociální péče právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[14] Stěžovatelce byl v řízení před krajským soudem ustanoven zástupcem JUDr. Ing. Ivan Pavelka, Ph.D., advokát. Ten stěžovatelku zastupoval i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto rozhodl o odměně a náhradě hotových výdajů takto ustanoveného zástupce stěžovatelky za její zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zástupce učinil v řízení jeden úkon (podání kasační stížnosti), za nějž mu náleží dle § 7 ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2024, odměna ve výši 1.000 Kč. Náhrada hotových výdajů za tento úkon činí 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky). Advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (21%). Celkem tedy soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatelky odměnu a náhradu hotových výdajů v částce 1.573 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve stanovené lhůtě.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu